

Coperta:
Asign

Ilustrație coperta I:
Cristina Stratulat

DTP:
Valentin Dan

© Demostene Andronescu – 1995, 2009, 2014, 2017
© Manuscris, pentru prezenta ediție – 2017

Manuscris
Str. Negru Vodă 30
Pitești, România
0774 651 257
edituramanuscris.ro

DEMOSTENE ANDRONESCU

PEISAJ LĂUNTRIC

VERSURI DIN ÎNCHISOARE

PREFAȚĂ

Marina Dumitrescu

POSTFAȚĂ

Răzvan Codrescu

ILUSTRAȚII

Cristina Stratulat

MANU
SCRIS
EDITURA

Pitești / 2017

PEISAJ LĂUNTRIC

ÎN LOC DE PROLOG

NEBUNUL

Lui Demostene Andronescu

*În lături, bărbieri ai vremii mele!
Lăsați-mi calea slobodă și-ntreagă,
s-apuc, cu Rocinanta mea beteagă,
pe bărăganul viselor, spre stele!*

*Alungă-ți, Sancho, gândurile rele,
ca miezul tău din coaje să se-aleagă,
căci mori de vânt ne-așteaptă și ne leagă
să dăm buluc cu inima în ele!*

*La Mancha lumii e-n amurg pustie
și vântul, cu suspin de Dulcinee,
îmi răvășește pleata colilie...
O, de-aș muri cum am trăit: nebun,
căci nu spășit, pe perna de tuleie,
ci în târbacă fost-am eu, Cel Bun!*

Răzvan Codrescu

MOTTO

*Mereu șchiopătând prin dezastre,
Mereu cu osânda pe frunte,
Credeam că tot spini sunt și-n astre,
Și-n ceruri tot temnițe crunte.*

RADU GYR

Avertisment

Nu mă citi, ci mă aruncă-n foc
Și-apoi cenușa-n vânt mi-o risipește,
Că-s piază rea și cel ce mă citește
Va țiuu ca farmecu-n ghioc.

Sunt molimă de zbucium și tristeți,
Stârnesc furtuni și isc neliniști sure,
Din suflet mușc hain ca o secure
Și la lumina mea să plângi înveți.

Sunt fructul pădureț al vitregiei,
Aroma mea n-o guști decât plângând
Și sensu-amar al fiecărui gând
Nu-l vei pricepe de nu-mi semeni mie.

Cu versul meu, hain îți dezvelesc
Tăciunile durerilor din spuză,
Din adâncimi îl sorb ca o ventuză
Și peste suflet ți-l îngrămădesc.

Ca printr-un parc cu-aleile pustii,
În slova mea tu te-ntâlnești cu tine
Și, ca-ntr-un lac adânc, îți vezi în mine
Fundul mălos și plin de răgălii.

Nu mă citi, n-ai să găsești în mine
Nici ochi albaștri, nici domnițe blonde,
Ci-arareori doar zâmbetul Giocondei
O să-ți apară trist printre suspine.

Nici înțelesuri limpezi, nici liman
Nu vei afla în slova mea stufoasă,
Ci doar foșnirea mării, dureroasă,
Și mute statuete de mărgean.

Nu mă citi, ci mă aruncă-n foc,
Ori, dacă-asemeni mie-ți este felul,
Îmi soarbe-otrava, pipăie-mi misterul
Și lasă sufletul să ți-1 dezghioc.

Durerea mea sporind la tine-n sânge,
Te adu-aici ca pe-un copil de mână
Și plângi plecat pe slova mea bătrână
Cu plânsul lumii ce nu știe plânge.

Peisaj lăuntric

Până departe-n fund se vălurește,
Ca un ocean, un lan de amintiri
Și-n zări lăuntrice treptat descrește
Și se înalță munți de ne-mpliniri.

O holdă de dorinți, un gard, doi paltini,
Un stol de remușcări și de regrete,
O pajiște de dor cu maci de patimi
Și peste toate-un gând ca un erete.

Păreri de rău ca gene de pădure
Ascund sub umbra lor un ochi de iaz
Ce tulburat din dedesubturi sure,
Doar nuferii speranții-l mai țin treaz.

Pe-o coastă stearpă, spinii îndoielii,
Un trandafir sălbatic înflorit,
Pe miriști arse, graurii durerii
Și-n fund, un nuc de patimi desfrunzit.

Prin lanul de-amintiri încet coboară
Și pasc tăcute turme de tristeți,
În bozii și cucute trag să moară
Surpate gânduri, fulgerați ereți.

Prefacere

Am cerșit un timp lumină
Pe la uși străine,
Neștiind că luna plină-i
Prinsă toată-n mine.

La răspântiile vieții
Stam cu mâna-ntinsă
Și mă miluiam drumetii
Cu lumină stinsă.

Când și când, câte-o scânteie
De-un nebun zvârlită
Îmi părea cale lactee,
Mie dăruită.

Și treceam așa prin viață,
Miluit de lume,
Ca și ea cătând prin ceață,
Nu știu ce anume.

Dar odată, pe-nserate,
Obosit de vise,
Am găsit la lume toate
Porțile închise.

Și rămas în noapte-afară
Fără lumânare,
Am privit așa-ntr-o doară-n
Mine ca în zare.

Și am tresărit deodată,
Căci văzui că-n mine
Bezna-i ciuruită toată
Și mijesc lumine.

Am dat zgura la o parte
Cu înfrigurare
Și-n străfundurile-mi moarte
S-a iscat cântare.

Iar prin rana-mi sângerândă,
Ca printr-o spărtură,
A țâșnit o rază blândă
De lumină pură,

Ce-nvelindu-mă în toate,
Mătăsoasă, moale,
A dat vieții mele plate
Sensuri verticale.

De atunci fără-ncetare
Luminez întruna,
Nu fălos ca mândrul soare,
Ci sfios ca luna.

Iar când mâlul se adună
Și-mi astupă vrana,
Mă sleiesc ca pe-o fântână,
Adâncindu-mi rana.

Jilava, noiembrie 1957

Naufragiu

Cu sufletul stâlcit, cu arca spartă,
Nu mai aștept s-ajung nici un liman;
Plutesc bătut de vânturi și de soartă
Pe marea asta neagră de catran.

E prea târziu să mai ridic catargul
Și pânzele surpate de furtună,
Nu mă mai vor nici țârmur'le, nici largul,
Nici portul pitulat de după lună.

În sens invers, sporind parcă misterul,
O altă arcă-ngână pe a mea,
S-a clătinat din amintire cerul
Și-n balta neagră s-a surpat o stea.

Dar n-o culeg, o las în smârc să moară.
Ce-i dacă moare? Sunt atâtea sus!
Să-și dea și cerul jertfa lui de pară;
În mine atâtea stele au apus!

